

Arrest

nr. 195 975 van 30 november 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. HINNEKENS
Louis Pasteurlaan 24
8500 KORTRIJK**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 24 juli 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 4 juli 2017 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 17 augustus 2017 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 september 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 oktober 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat K. HINNEKENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. COENE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster diende op 5 januari 2017 een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in functie van haar Belgische echtgenoot.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de staatssecretaris) trof op 4 juli 2017 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie

maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Verzoekster werd hiervan op 7 juli 2017 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 05.01.2017 werd ingediend door:

Naam: L.(...) Voorna(a)m(en): S.(...) Nationaliteit: Marokko

Geboortedatum: (...) Geboorteplaats: (...) Rr: (...)

Verblijvende te : (...)

om de volgende reden geweigerd :

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging in functie van een Belg de Belgische onderdaan moet aantonen ‘dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid.

Er worden volgende bewijzen voorgelegd om de inkomsten van de Belgische onderdaan te staven:

- *Aanslagbiljet personenbelasting voor het inkomstenjaar 2015, aanslagjaar 2016. De voorgelegde gegevens hebben betrekking op het jaar 2015 en zijn bijgevolg onvoldoende recent.*
- *Een document afrekening bijdrage sociaal statuut zelfstandige voor het eerste kwartaal 2016 met als berekeningsbasis de inkomsten van het jaar 2013.*

Op basis van de voorgelegde bewijzen heeft onze dienst geen zicht op het huidige netto-inkomen van de referentpersoon. Bijgevolg kan er niet afdoende beoordeeld worden of de Belgische onderdaan heden over stabiele, toereikende en voldoende bestaansmiddelen beschikt en kan de toetsing van art. 40ter van de wet van 15.12.1980 niet gebeuren. Het komt toe aan betrokkenen hun aanvraag te actualiseren (arrest RvS nr. 222.809 dd. 12.03.2013).

De behoefteanalyse overeenkomstig art. 42, §1, tweede lid is in deze overbodig. Het inkomen dat ten grondslag ligt aan de beschikbare bestaansmiddelen van de Belgische referentpersoon kan niet worden vastgesteld, vandaar dat de toetsing van art. 40ter niet kan gebeuren en er niet is vastgesteld dat de bestaansmiddelen ontoereikend zijn. De behoefteanalyse is pas nuttig te maken indien de bestaansmiddelen niet toereikend zijn overeenkomstig art. 40ter.

Aangezien aan één van de voorwaarden voorzien in hoger vermeld artikel niet voldaan werd, wordt de verblijfsaanvraag geweigerd. De andere voorwaarden werden echter niet nagekeken. Deze beslissing belet dus de dienst Vreemdelingenzaken niet om bij de indiening van een nieuwe verblijfsaanvraag de andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7,1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.

Hierbij wordt art. 74/13 van de wet van 15.12.1980 wel degelijk in overweging genomen.

Van gemeenschappelijke kinderen is hier geen sprake, evenmin van een probleem betreffende de gezondheid van betrokkene.

Verder, wat het gezins- en familieleven betreft: het bevel is het logische gevolg van het niet voldoen aan de verblijfsvoorwaarden. Indien het lang verblijf niet kan worden toegestaan en er geen andere rechtsgrond is waardoor betrokkene alsnog legaal in België zou kunnen verblijven, wat hier het geval is, is een bevel het enige alternatief. Betrokkene en haar echtgenoot zullen een andere manier moeten vinden, voor zover zij de relatie wensen verder te zetten, om hun gezinsleven uit te bouwen/te beleven.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Vooraf merkt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) op dat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten twee afzonderlijke beslissingen vormen.

Artikel 52, § 4, vijfde lid, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het vreemdelingenbesluit) luidt als volgt:

“Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, wordt het familielid van deze beslissing kennis gegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20, dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken.”

Uit die bewoordingen blijkt dat de weigering van verblijf en het bevel om het grondgebied te verlaten afzonderlijke beslissingen vormen. Hieraan wordt geen afbreuk gedaan door het feit dat zij met hetzelfde document, “bijlage 20”, ter kennis van de betrokkene worden gebracht. Dit document vormt slechts de wijze van kennisgeving, doch houdt niet in dat het om één beslissing zou gaan (cf. RvS 23 januari 2014, nr. 226.182)

2.2. In een eerste middel, gericht tegen de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, voert verzoekster de schending aan van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de artikelen 40bis, 40ter en 42 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Verzoekster voert in haar eerste middel tevens de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel en stelt het volgende :

“De bestreden beslissing houdt voor ;

“(…)”.

Volgende bepalingen in de Vreemdelingenwet lijken relevant te zijn bij een inhoudelijk beoordeling van een verzoek tot gezinshereniging in geval het gaat om de echtgenoot van een Belgische onderdaan.

(…)

Artikel 62 van de Vreemdelingenwet legt op dat de administratieve beslissingen in vreemdelingenzaken dienen gemotiveerd te zijn.

Dat een administratieve beslissing in vreemdelingenzaken dient gemotiveerd te zijn, gelet op art. 62 van de vreemdelingenwet (wet 15 december 1980) en van art. 2 en 3 van de motiveringswet (wet 29 juli 1991), het algemeen rechtsbeginsel en het beginsel van behoorlijk bestuur, welke de motivering opleggen van bestuurshandeling.

Dat de bestreden beslissing immers formeel en inhoudelijk dient gemotiveerd te zijn. Dat een gebrekkige motivering uiteraard gelijk staat met afwezigheid van motivering, hetgeen in casu duidelijk het geval is.

Dat de beslissing zowel in rechte als in feite uitdrukkelijk de motieve dient weer te geven waarop de beslissing zou steunen.

Dat de wetgeving m.b.t. de motivering er strekt toe de formele motivering als een substantiële vormvereiste op te leggen. Dat de wetgever duidelijk de bedoeling had om de formele motivering als een substantieel vormvoorschrift op te leggen, zonder mogelijkheid deze motiveringsvereiste vervangen te zien door deze of gene motivering die de rechtsonderhorige wel op één of andere wijze bekend zou zijn.

Dat ook het vereiste van motivering, zoals omschreven in andere bronnen van het recht is geschonden (Cfr. LAMBRECHTS, W., Geschillen van bestuur. Kluwer, Antwerpen, 1988, p. 69-70, en verwijzingen).

Dat ook hier betreft het een substantiële vormvereiste (R.v.St., nr. 31.882, dd. 1 februari

Dat de formele motiveringswet niet alléén een waarborg voor de burger die alzo vermag duidelijk kennis te nemen van al de elementen welke aan de basis liggen van de beslissing en van de draagwijdte ervan is (RvSt., N.V. Hoeve, nr. 45.623, dd. 30 december 1993; RvSt., Smets-Jet, nr. 41.884, 4 februari 1993, A.P.M., 1993, 43; RvSt., Scheire, 40.739, 13 oktober 1992; en RvSt. Verschaffel, nr. 40.389, 10 november 1992; LAGASSE, D., 'La loi du 29 juillet 1991 relative a la motivation formelle des actes administratives', IT, 1991, 737; cfr. Verslag, Senaat, (bijzondere zitting 1988) 1990-91, nr. 215/3, 16) maar ook een waarborg voor de goede werking van het gerechtelijk apparaat is (RvSt., A.S.B.L. Environnement et Patrimoine écusinoir, nr. 44.847, dd. 9 november 1993; RvSt., N.V. Hoeve, nr. 45.623, dd. 30 december 1993; LAGASSE, D., 'La loi du 29 juillet 1991 relative a la motivation formelle des actes administratives', JX, 1991, 737; Advies RvSt. dd. 21 oktober 1987, Senaat, (bijzondere zitting 1988) 1990-91, nr. 215/2, 6; RvSt., Damilot, 41.281, 4 december 1992, Cfr. RvSt., Warnants, nr. 21.635, 3 december 1981).

Dat artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijk motivering van bestuurshandelingen bepaalt dat elke akte de juridische en de feitelijke overwegingen moeten worden opgenomen die aan de beslissing ten grondslag liggen. Deze motivering moet afdoende zijn (VAN MENSEL, .A., De uitdrukkelijke motiveringsplicht, De doorwerking van het publiek recht in het privaat recht, Gent Mys & Breech, 1997, 246).

De motivering dient zowel formeel als inhoudelijk te zijn.

Het zorgvuldigheidsbeginsel is het beginsel dat inhoudt dat bij de voorbereiding en hét nemen van beslissingen alle relevante factoren en omstandigheden dienen te worden afgewogen. Formele

zorgvuldigheid heeft betrekking op de procedure die is gevolgd bij het tot stand komen en het uitvoeren van een besluit welke procedure behoorlijk en correct dient te zijn. Materiële zorgvuldigheid heeft betrekking op de behoorlijke en correcte inhoud en betekenis van een besluit.

Bij de studie van dezelfde zorgvuldigheidsplicht moet niet alleen aandacht worden besteed aan de zorgvuldige besluitvorming, maar ook aan het zorgvuldig handelen.

Uit de beslissing van verweerster blijkt geenszins dat zij haar besluit heeft genomen na een behoorlijke afweging van alle ter zake dienende gegevens.

Dat de zorgvuldigheidsplicht geldt bij vaststelling en waardering van feiten (SUETENS, L.P. en BOES, M., Administratief Recht, Leuven ACCO, 1990, 31)

Dat ambtenaren zich niet mogen gedragen als slecht geprogrammeerde automaten" (R.v.St., REESKENS, nr 20.602, 30 september 1980, R.W., 1981-82, 36, met noot LAMBRECHTS, W.). Dat De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (R.v.St. SPELEERS, nr 21.037, 17 maart 1981) en tot de feitenvinding (R.v.St., VAN KOUTER, nr 21.094, 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht.

Dat de zorgvuldigheidsplicht de overheid verplicht tot zorgvuldige feitenvinding te doen (RvSt., nr. 58. 328, dd. 23 februari 1996).

De huwelijkspartner van de verzoekende partij is landbouwer, met een eigen hof. Dit wil zeggen dat de partner van verzoekende partij al zelfbedruipend is wat betreft het levensonderhoud. In die zin is een onderzoek naar de bestaansmiddelen niet louter uitgedrukt in geld juist het meest relevante onderzoek dat zou dienen te gebeuren.

De man van verzoekende partij, kleine zelfstandige boer, heeft geen loonstroken zoals werknemers om de actuele inkomsten te bewijzen, daar waar de bestreden beslissing geen kritiek levert wat de aard van de voorgelegde bewijzen, enkel het feit dat zij slaan op inkomsten van voorheen wordt bekritiseerd. Er werden telkens de meest recente documenten neergelegd. Men kan niet vergen dat de verzoekende partij documenten neerlegt die men niet kan neerleggen. In die zin is artikel 40 ter van de vreemdelingenwet geschonden en de beslissing niet gemotiveerd. Ook de zorgvuldigheidsplicht lijkt hiermee geschonden te zijn.

Artikel 40 ter van de vreemdelingenwet voert een vermoeden in wanneer er geen verder onderzoek dient te worden gevoerd naar de inkomsten en bestaansmiddelen van de refertepersoon. Wie als refertepersoon aan een bepaald geldelijk bedrag komt is aldus vrijgesteld van verder onderzoek.

Dat het behoorde de bestaansmiddelen te analyseren, hetgeen de bestreden beslissing niet doet. In zake de bestaansmiddelen wordt aldus geen motivering opgegeven, waardoor de beslissing niet kan gemotiveerd zijn en artikel 42 van de vreemdelingenwet geschonden wordt.

Als de Belgische echtgenoot geen stabiele en toereikende bestaansmiddelen kan bewijzen, mag de DVZ de aanvraag gezinshereniging niet automatisch weigeren. De DVZ moet eerst een behoeftanalyse maken van het gezin overeenkomstig artikel 42, §1, tweede lid Vreemdelingenwet. Juist omdat het bedrag van 120 % van het leefloon niet zondermeer kan opgelegd worden dient het bestaansmiddelenonderzoek te gebeuren (arrest Chakroun Hof van Justitie 4 maart 2010, nr. C-578/08; cfr. arrest Grondwettelijk Hof nr. 121/2013 van 26 september 2013).

Artikel 40 ter voert een vermoeden in wanneer een onderzoek niet verder dient te worden gevoerd. Wanneer dit vermoeden niet wordt gestaafd is aldus de kous kennelijk niet af, zoals de bestreden beslissing voorhoudt. Dat het niet volstaat het onderzoek te beperken tot geldelijk bestaansmiddelen. Een landbouwer met een eigen hof is immers zelfbedruipend hetgeen juist in de de essentie van zijn bestaan ligt. Onderdak wordt gevonden op het eigen hof, daar waar letterlijk geleefd wordt van de opbrengsten van het land.

Artikel 42 van de vreemdelingenwet stelt uitdrukkelijk :

"Indien aan de voorwaarde betreffende de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen bedoeld 10 in artikel 40bis, § 4, tweede lid en in artikel 40ter, tweede lid, niet voldaan is, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid."

Zoals gesteld is de situatie van die aarde dat een dergelijk onderzoek wel degelijk nuttig is.

Dat gelet op het voorgaande artikel 40 ter en 42 van de Vreemdelingenwet geschonden zijn

Dat de bestreden beslissing niet gemotiveerd is overeenkomstig artikel 2 en 3 van de formele motivering wet, artikel 62 van de vreemdelingenwet en de andere vereisten die opleggen dat de bestreden beslissing gemotiveerd is. Dat evenzeer de zorgvuldigheidsplicht geschonden is.

Verwerende partij heeft immers totaal geen rekening gehouden met het zelfbedruipende bestaan als landbouwer van de partner van de verzoekende partij."

2.3. Het eerste middel is niet ontvankelijk in zoverre verzoekster daarin de schending aanvoert van de bepalingen inzake gelijkheid en non-discriminatie uit de artikelen 10 en 11 van de Grondwet en van artikel 40bis van de vreemdelingenwet, aangezien zij verzuimt uiteen te zetten op welke wijze de bestreden akte deze bepalingen zou schenden.

2.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

2.5. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

2.6. Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.7. De bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden vermeldt naast het hierboven weergegeven artikel 52, §4, vijfde lid, van het vreemdelingenbesluit uitdrukkelijk het door verzoekster geschonden geachte artikel 40ter van de vreemdelingenwet. Het *in casu* van toepassing zijnde artikel 40ter, §2, van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“(…)

§ 2.

De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :

1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;

(…)

De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg :

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt. Deze voorwaarde is niet van toepassing indien alleen zijn minderjarige familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3°, de Belg vergezellen of zich bij hem voegen.

2° beschikt over voldoende huisvesting die hem in staat stelt zijn familielid of familieleden die hem vergezellen of zich bij hem voegen te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden opgelegd aan een onroerend goed dat als hoofdverblijfplaats wordt verhuurd zoals bepaald in artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2, van het Burgerlijk Wetboek. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de Belg bewijst dat het onroerend goed aan de opgelegde voorwaarden voldoet.

3° beschikt over een ziektekostenverzekering die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt.

(...)"

2.8. Blijkens het administratief dossier legde verzoekster ter gelegenheid van haar aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie van 5 januari 2017 (bijlage 19ter) haar huwelijksakte neer, haar Marokkaans paspoort, een attest van de mutualiteit van 15 december 2016, een aanslagbiljet in de personenbelasting van 2016 (inkomsten 2015) en een factuur van 23 februari 2016 betreffende de bijdrage voor het sociaal statuut van zelfstandigen voor het eerste kwartaal van 2016 (berekend o.b.v. inkomstenjaar 2013). Hierbij werd verzoekster gevraagd om *"binnen de drie maanden, dus ten laatste op 04/04/2017 (dag/maand/jaar) de volgende documenten over te leggen: bewijs van voldoende huisvesting"*. Op 31 maart 2017 bracht verzoekster een aanslagbiljet bij inzake onroerende voorheffing van 2015 als bewijs van voldoende huisvesting.

2.9. De gemachtigde van de staatssecretaris stelde met betrekking tot het neergelegde aanslagbiljet van de personenbelasting vast dat *"(d)e voorgelegde gegevens (...) betrekking (hebben) op het jaar 2015 en (...) bijgevolg onvoldoende recent (zijn)"* en dat het *"document afrekening bijdrage sociaal statuut zelfstandige voor het eerste kwartaal 2016 (...) als berekeningsbasis de inkomsten van het jaar 2013"* vermeldt. Gelet op deze vaststellingen wordt in de beslissing overwogen dat *"(o)p basis van de voorgelegde bewijzen (...) onze dienst geen zicht (heeft) op het huidige netto-inkomen van de referentiepersoon. Bijgevolg kan er niet afdoende beoordeeld worden of de Belgische onderdaan heden over stabiele, toereikende en voldoende bestaansmiddelen beschikt en kan de toetsing van art. 40ter van de wet van 15.12.1980 niet gebeuren.(...)"*

2.10. In haar eerste middel wijst verzoekster erop dat haar echtgenoot als een *"landbouwer, met een eigen hof"*, die *"zelfbedruipend is wat betreft het levensonderhoud"* en dat deze geen loonstroken kan voorleggen, maar dat telkens de meest recente documenten zouden zijn neergelegd.

2.11. De Raad merkt op dat de stukken die verzoekster heeft neergelegd bij haar aanvraag uit 2017 inderdaad enkel informatie bevatten over de inkomsten van de referentiepersoon in 2013 en 2015, hetgeen door verzoekster niet wordt betwist, noch weerlegd. Bij de beoordeling van de vereiste van de *"stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen"* van de referentiepersoon, ging de gemachtigde van de staatssecretaris niet kennelijk onredelijk te werk door te verlangen dat er een zicht wordt geboden op het *"huidige netto-inkomen"*. Indien verzoekster zou worden gevolgd waar zij poneert de meest recente documenten te hebben neergelegd, zou dit betekenen dat de referentiepersoon sedert 2015 geen bestaansmiddelen meer heeft, waardoor zij haar recht op verblijf van meer dan drie maanden zeker niet erkend kan zien. Hoewel van een zelfstandige landbouwer geen loonstroken kunnen worden verlangd en deze omwille van zijn beroep met beperktere geldelijke bestaansmiddelen in zijn behoeften zou kunnen voorzien, mag toch worden verwacht dat het huidige netto-inkomen van de referentiepersoon wordt aangetoond en derhalve aannemelijk wordt gemaakt dat de laatstgenoemde actueel over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. In haar nota met opmerkingen geeft de verwerende partij met verwijzing naar de rechtspraak van de Raad aan dat dit bewijs kan worden geleverd *"door het voorleggen van een combinatie van een aantal stukken, zoals belastingaangiften, belastingaanslagen, rekeninguittreksels, tussentijdse balanssen, etc"*. Er kan de gemachtigde van de staatssecretaris in elk geval op dit punt geen onzorgvuldigheid of een motiveringsgebrek worden verweten. De gemachtigde van de staatssecretaris kon op goede gronden besluiten tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

2.12. Het door verzoekster geschonden geachte artikel 42, §1, tweede lid, van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Indien aan de voorwaarde van het toereikend karakter van de bestaansmiddelen bedoeld in de artikelen 40bis, § 4, tweede lid, en 40ter, § 2, tweede lid, 1°, niet is voldaan, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid."

Waar verzoekster zich beklaagt over het feit dat geen behoefteanalyse werd doorgevoerd, dient te worden gewezen op de motieven van de bestreden beslissing waarin wordt gesteld dat *"(d)e behoefteanalyse overeenkomstig art. 42, §1, tweede lid (...) in deze overbodig (is). Het inkomen dat ten grondslag ligt aan de beschikbare bestaansmiddelen van de Belgische referentiepersoon kan niet worden vastgesteld,*

vandaar dat de toetsing van art. 40ter niet kan gebeuren en er niet is vastgesteld dat de bestaansmiddelen ontoereikend zijn. De behoeftenanalyse is pas nuttig te maken indien de bestaansmiddelen niet toereikend zijn overeenkomstig art. 40ter.” Dit standpunt spoot met de rechtspraak van de Raad van State dienaangaande waarin wordt voorgeschreven dat er voor de gemachtigde van de staatssecretaris geen verplichting bestaat om over te gaan tot een behoeftenanalyse indien er geen (actuele), stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen in de zin van artikel 40ter, §2 tweede lid, 1°, van de vreemdelingenwet in aanmerking kunnen worden genomen (cf. RvS 25 november 2015, nr. 233.022; RvS 11 juli 2013, nr. 223.807). De gemachtigde van de staatssecretaris kan slechts rekening houden met “het zelfbedruipende bestaan als landbouwer van de partner van de verzoekende partij” indien er een concreet begin van bewijs zou voorliggen van het huidige netto-inkomen van de referentiepersoon en indien dit niet zou voldoen aan de door de wet gestelde vereisten.

2.13. Er werd geen schending aangetoond van de artikelen 40ter en 42 van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke, feitelijke en juridische overwegingen. Verzoekster maakt niet aannemelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris bepaalde elementen niet of onvoldoende zou hebben onderzocht. Er is geen sprake van een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel of van de motiveringsplicht.

Het eerste middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

2.14. In een tweede middel, gericht tegen de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, voert verzoekster de schending aan van artikel 7 van de vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht. Verzoekster stelt het volgende in haar tweede middel:

“Dat na het verzoek een verblijftitel te verkrijgen op grond van huwelijk een negatieve beslissing in zake het verblijfsrecht en daaraan gekoppeld een bevel tot het verlaten van het grondgebied werd uitgevaardigd.

Op basis van een onwettelijke beslissing inzake het verblijf werd een bevel uitgevaardigd tot het verlaten van het grondgebied. Wanneer de beslissing in zake het verblijf dient vernietigd te worden, dient dit ook te gebeuren met de beslissing tot het bevel tot verlaten van het grondgebied.

Dat de bestreden beslissing duidelijk verwijst als grondslag naar de beslissing in zake het verblijfsrecht als basis van het bevel tot het verlaten van het grondgebied. Dat er niet illegaal verblijf was, gelet op de afhankelijkheid van het verzoek in zake het verblijf.

Er is aldus geen grondslag voor een dergelijke beslissing in zoverre de beslissing in zake het verblijf wordt geschorst of geannuleerd.

Dat de vernietiging van de beslissing in zake de weigering ook automatisch en in het belang van het rechtsverkeer ook dient te resulteren in de vernietiging van het bevel tot verlaten van het grondgebied, gelet op het motiveringsvereiste en gelet op artikel 7 van de vreemdelingenwet. Dat wie niet illegaal is of geacht niet illegaal te zijn ook geen bevel tot verlaten van het grondgebied vermag te ontvangen. Dat zulks resulteert in een niet gemotiveerde beslissing. Dat de grondslag van de beslissing wegvalt zo er de nietigverklaring is van de beslissing weigering tot vestiging. Dat artikel 7 van de Vreemdelingen wet geschonden wordt.

Dat de verzoekende partij verwijst naar het arrest nr. 64.084 van 28 juni 2011 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, waarin eveneens geoordeeld werd over een bijlage 20 met bevel, zoals in casu, waarbij de de RVV vernietigde in dit arrest de beslissing in haar geheel vernietigde en waarbij volgende motieven werden opgegeven "De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62 van de vreemdelingenwet, neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht, heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een 'afdoende' wijze.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerende motief aangeven op grond waarvan zij is genomen.

In casu meent verzoeker dat in de bestreden beslissing niet werd gemotiveerd omtrent het bevel om het grondgebied te verlaten terwijl aan verweerder de mogelijkheid wordt gelaten de weigering van verblijf van meer dan drie maanden desgevallend met bevel om het grondgebied te verlaten ter kennis te brengen. De woordkeuze desgevallend wijst op een keuzemogelijkheid, welke keuze moet worden gemotiveerd.

In de bestreden beslissing wordt toepassing gemaakt van artikel 52, § 4, vijfde lid, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort het vreemdelingenbesluit). Dit artikel luidt als volgt:

"Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, wordt het familielid van deze beslissing kennis gegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20, dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken."

Uit lezing van voornoemd artikel blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid in geval dat het recht op verblijf niet wordt erkend, beschikt over de keuze al dan niet een bevel om het grondgebied te verlaten te incorporeren in de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Nergens blijkt dat het de bedoeling is geweest van de wetgever om de minister of zijn gemachtigde te binden om in bepaalde gevallen een bevel om het grondgebied af te leveren. Aldus laat de toepasselijke regelgeving door het gebruik van de bewoording desgevallend de vrijheid aan het bestuur om al dan niet een bevel om het grondgebied te verlaten te incorporeren in de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Deze keuzevrijheid wijst op een ruime discretionaire beoordelingsbevoegdheid waarover verweerder beschikt.

De Raad van State oordeelde onder meer in een arrest van 7 juni 2007 (RvS 7 juni 2007, nr. 171.887, De Schepper) dat voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven moeten bestaan met een voldoende feitelijke grondslag en dat de discretionaire beoordelingsbevoegdheid van een administratieve overheid onder meer wordt beperkt door het motiveringsbeginsel.

Ook in de rechtsleer wordt deze zienswijze gevolgd: "Hoe groter de discretionaire bevoegdheid van het bestuur, hoe strenger de motiveringsplicht wordt opgevat. De omvang van de motiveringsplicht is dus evenredig met de omvang van de discretionaire bevoegdheid waarover de overheid beschikt. Wanneer de toepasselijke regelgeving aan het bestuur de vrijheid laat om al dan niet een beslissing te nemen, of de keuze laat tussen verschillende mogelijke beslissing, is het bestuur verplicht zijn keuze te verantwoorden.

Ook bij de invulling van vage normen, zal een uitgebreider motivering noodzakelijk zijn.

De precieze, concrete motieven moeten uitdrukkelijk en nauwkeurig worden vermeld. Een discretionaire bevoegdheid ontslaat de overheid dus geenszins van de verplichting tot formele motivering, wel integendeel. In dat geval dringt de motiveringsplicht zich nog meer op als niet te verwaarlozen waarborg en zelfs de enige waarborg tegen willekeur." (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, administratieve rechtsbibliotheek - algemene reeks, VII, formele motivering van bestuurshandelingen, Brugge, Die Keure, 1999, 149, nr. 185.)

Uit lezing van de bestreden beslissing blijkt dat geen enkele motivering werd gegeven waarom verweerder heeft gekozen om bij de weigering van verblijf van meer dan drie maanden een bevel om het grondgebied te verlaten te incorporeren. De bestreden beslissing stelt verzoeker niet in staat na te gaan op basis van welke overwegingen verweerder heeft beslist aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten te betekenen.

Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht wordt aannemelijk gemaakt.

Het middel van verzoeker is in de voorgaand aangegeven mate gegrond.

De bestreden beslissing betreft een beslissing waarvan de Raad van State geoordeeld heeft dat er slechts één beslissing (bijlage 20) met één motivering werd genomen (RvS 28 juni 2010, nr. 205.924). Uit het voorgaande volgt dat verzoeker aannemelijk heeft gemaakt dat er sprake is van een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht. Aangezien de weigering van verblijf van meer dan drie maanden en het bevel om het grondgebied te verlaten beide één beslissing betreffen met één motivering dient de beslissing in zijn geheel te worden vernietigd. "

Dat hierboven uitééngezét werd waarom artikel 7 van de Vreemdelingenwet geschonden werd en waarom de bestreden beslissing, nu er geen grondslag is, niet kan gemotiveerd zijn.

Dat een administratieve beslissing in vreemdelingenzaken dient gemotiveerd te zijn, gelet op art. 62 van de vreemdelingenwet (wet 15 december 1980) en van art. 2 en 3 van de motiveringswet (wet 29 juli 1991), het algemeen rechtsbeginsel en het beginsel van behoorlijk bestuur, welke de motivering opleggen van bestuurshandeling.

Dat de bestreden beslissing immers formeel en inhoudelijk dient gemotiveerd te zijn. Dat een gebrekkige motivering uiteraard gelijk staat met afwezigheid van motivering, hetgeen in casu duidelijk het geval is.

Dat de beslissing zowel in rechte als in feite uitdrukkelijk de motieve dient weer te geven waarop de beslissing zou steunen.

Dat de wetgeving m.b.t. de motivering er strekt toe de formele motivering als een subsantiële vormvereiste op te leggen. Dat de wetgever duidelijk de bedoeling had om de formele motivering als een substantieel vormvoorschrift op te leggen, zonder mogelijkheid deze motiveringsvereiste vervangen te zien door deze of gene motivering die de rechtsonderhorige wel op één of andere wijze bekend zou zijn.

Dat ook het vereiste van motivering, zoals omschreven in andere bronnen van het recht is geschonden (Cfr. LAMBRECHTS, W., Geschillen van bestuur. Kluwer, Antwerpen, 1988, p. 69-70, en verwijzingen).

Dat ook hier betreft het een substantiële vormvereiste (R.v.St., nr. 31.882, dd. 1 februari

Dat de formele motiveringswet niet alléén een waarborg voor de burger die alzo vermag duidelijk kennis te nemen van al de elementen welke aan de basis liggen van de beslissing en van de draagwijdte ervan is (RvSt., N.V. Hoeve, nr. 45.623, dd. 30 december 1993;

RvSt., Smets-Jet, nr. 41.884, 4 februari 1993, A.P.M.. 1993, 43; RvSt., Scheire, 40.739, 13 oktober 1992; en RvSt. Verschaffel, nr. 40.389, 10 november 1992; LAGASSE, D., 'La loi du 29 juillet 1991 relative a la motivation formelle des actes administratives', J.T.. 1991, 737; cfr. Verslag, Senaat, (bijzondere zitting 1988) 1990-91, nr. 215/3, 16) maar ook een waarborg voor de goede werking van het gerechtelijk apparaat is (RvSt., A.S.B.L. Environnement et Patrimoine écusinoir, nr. 44.847, dd. 9 november 1993; RvSt., N.V. Hoeve, nr. 45.623, dd. 30 december 1993; LAGASSE, D., 'La loi du 29 juillet 1991 relative a la motivation formelle des actes administratives', LH, 1991, 737; Advies RvSt. dd. 21 oktober 1987, Senaat, (bijzondere zitting 1988) 1990-91, nr. 215/2, 6; RvSt., Damilot, 41.281, 4 december 1992, Cfr. RvSt, Warnants, nr. 21.635, 3 december 1981).

Dat artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijk motivering van bestuurshandelingen bepaalt dat elke akte de juridische en de feitelijke overwegingen moeten worden opgenomen die aan de beslissing ten grondslag liggen. Deze motivering moet afdoende zijn (VAN MENSEL, .A., De uitdrukkelijke motiveringsplicht, De doorwerking van het publiek recht in het privaat recht, Gent Mys & Breech, 1997, 246).

Dat reeds geoordeeld werd dat wanneer een verzoek tot vestiging nog aanhangig is er geen bevel tot verlaten van het grondgebied kan afgeleverd worden. Dat voorzover er nog een administratieve beslissing zou moeten volgen, ook al kan er geen ander meer genomen kan worden dan een postieve de vraag tot vestiging nog steeds aanhangig is. Dat gelet ook het bevel tot het verlaten van het grondgebied geen wettelijke grondslag meer heeft en niet gemotiveerd kan zijn. Dat een bevel tot verlaten van het grondgebied niet kan worden afgeleverd dan na uitspraak gedaan te hebben over de machtiging tot voorlopig verblijf (RvSt., 10 juni 1995, T.V.R., 1995, 1, p.56), hetgeen een schending uitmaakt van artikel 9,3 van de vreemdelingenwet door de ingeroepen buitengewone omstandigheden niet tot hun recht te laten komen. Dat voormelde rechtspraak kan ingeroepen worden naar analogie voor een verzoek tot gezinshereniging. Dat wanneer de voorlopige verblijfstitel van een vreemdeling ontegensprekelijk is gekoppeld aan de machtiging tot voorlopig verblijf van haar echtgenoot, de beslissing waarbij haar het bevel wordt gegeven het land te verlaten zonder de afhandeling af te wachten van de aanvraag van haar echtgenoot tot het bekomen van een beroepskaart voor beperkte tijd of zonder rekening te houden met de inschrijving van haar echtgenoot in het vreemdelingenregister, genomen met miskennis van de motiveringsverplichting is genomen. (R.v.St. nr. 49.362, 3 oktober 1994, RvSt, <http://www.raadvst-consetat.be> (7 januari 2000); Arr. R.v.St. 1994, z.p.)."

2.15. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen. Bij de beoordeling van de naleving van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn oordeel omtrent de feiten in de plaats te stellen van het oordeel van het bestuur. Hij is enkel bevoegd om na te gaan of de administratieve overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar besluit is kunnen komen (RvS 13 augustus 2013, nr. 224.475).

2.16. Het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten vermeldt uitdrukkelijk het door verzoekster geschonden geachte artikel 7 van de vreemdelingenwet, in het bijzonder artikel 7, eerste lid, 2°, van de vreemdelingenwet. Deze wetsbepaling luidt als volgt:

"Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven:

(...)

2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

(...)"

2.17. Verzoekster betwist in haar middel niet dat haar visum verstreken is, waardoor haar in beginsel een bevel om het grondgebied te verlaten diende te worden afgeleverd.

2.18. In elk geval kan verzoekster niet worden gevolgd dat het bevel om het grondgebied te verlaten zou moeten worden vernietigd omdat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden

onwettig zou zijn. Uit de bespreking van het eerste middel is immers gebleken dat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden rechtsgeldig werd genomen, waardoor de gemachtigde van de staatssecretaris in beginsel een bevel diende af te leveren. Het loutere gegeven dat verzoekster een vordering tot nietigverklaring instelde tegen de beslissing tot verblijfsweigering, brengt geen omkering mee van het vermoeden dat een administratieve rechtshandeling op grond van het zogeheten '*privilège du préalable*' moet worden geacht wettig te zijn tot een eventuele vernietiging volgt. Het door verzoekster aangehaalde arrest van de Raad van State dat er slechts één beslissing werd genomen, is ondertussen achterhaald (zie punt 2.1.).

2.19. Ook waar verzoekster oppert dat de beslissing haar niet in staat stelt na te gaan op grond van welke overwegingen de verwerende partij heeft beslist om haar een bevel af te leveren, kan zij bezwaarlijk worden bijgetreden. In de beslissing wordt zowel de juridische als de feitelijke grondslag aangegeven en wordt tevens gewezen op de elementen uit artikel 74/13 van de vreemdelingenwet: *"Hierbij wordt art. 74/13 van de wet van 15.12.1980 wel degelijk in overweging genomen. Van gemeenschappelijke kinderen is hier geen sprake, evenmin van een probleem betreffende de gezondheid van betrokkene. Verder, wat het gezins- en familieleven betreft: het bevel is het logische gevolg van het niet voldoen aan de verblijfsvoorwaarden. Indien het lang verblijf niet kan worden toegestaan en er geen andere rechtsgrond is waardoor betrokkene alsnog legaal in België zou kunnen verblijven, wat hier het geval is, is een bevel het enige alternatief. Betrokkene en haar echtgenoot zullen een andere manier moeten vinden, voor zover zij de relatie wensen verder te zetten, om hun gezinsleven uit te bouwen/te beleven."* Met haar grotendeels theoretische betoog over de (formele) motiveringsplicht slaagt verzoekster er niet in de pertinente overwegingen uit het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten aan het wankelen te brengen.

2.20. Er werd geen schending aangetoond van artikel 7 van de vreemdelingenwet. Het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten steunt op deugdelijke, feitelijke en juridische overwegingen. Er is geen sprake van een schending van de (materiële) motiveringsplicht.

Het tweede middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig november tweeduizend zeventien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN

